Älkää tuomitko!
Matt. 7:1-6

*1. **"Älkää tuomitko**, ettei teitä tuomittaisi.*
*2. Millä tuomiolla te tuomitsette, sillä teidät tuomitaan, ja **millä mitalla te mittaatte, sillä teille mitataan.***
3. Kuinka näet roskan veljesi silmässä, mutta et huomaa hirttä omassa silmässäsi?
4. Tai kuinka voit sanoa veljellesi: 'Anna minun ottaa roska silmästäsi', kun omassa silmässäsi on hirsi?
*5. Sinä tekopyhä! **Ota ensin hirsi omasta silmästäsi, niin sitten näet ottaa roskan veljesi silmästä.***
*6. **Älkää antako koirille sitä, mikä on pyhää,** älkääkä heittäkö helmiänne sikojen eteen, etteivät ne tallaisi niitä jalkoihinsa ja kääntyisi raatelemaan teitä."*

Psykologian vuosisata

Sodan jälkeistä aikakautta voidaan hyvällä syyllä nimittää psykologian vuosisadaksi. Ihmisten sielullinen pahoinvointi ja ahdistus on lisääntynyt käsittämättömän nopeasti. Mielenterveyden hoitoon on satsattu suuret voimavarat, mutta paha olo näyttää vain lisääntyvän.

Kristinusko on jätetty taakse. Suureen ääneen julistetun vapauden hedelminä perheet hajoavat, alkoholismi ja huumeet leviävät valtoimenaan, väkivalta ja rikollisuus rehottavat ja prostituutio kukoistaa kaduillamme. Kouriintuntuva masennuksen ja epätoivon ilmapiiri leijuu erityisesti lasten ja nuorten maailman yllä. Aineellisesti tullaan jotenkin toimeen, mutta kuitenkaan ei jakseta elää. Ei tiedetä, kuka on isä, kuka äiti, tulevaisuus ei näytä lupaavan mitään, elämys- ja kokemusmaailmassa ei ole enää mitään, mitä ei olisi jo kokeiltu, toivottomuus on leimaavaa.

Kaikki tämä on siis saldo sen jälkeen, kun psykologian opetukseen, mielenterveyden hoitoon, psykiatriaan, terapioihin, työnohjaukseen, perheneuvontaan, hoitokoteihin ja laitoksiin on upotettu miljardeja ja taas miljardeja rahaa. Väkisinkin tässä tilanteessa nousee kysymys ei vain siitä, että panostukset eivät sittenkään riitä, vaan myös siitä, mitä nuo mitä moninaisemmat hoidot, terapiat, sielunhoitokoulukunnat, mielenterveyden hoitomenetelmät oikein sisältävät, mitä, ne tarjoavat ihmisille, kun epätoivon määrä näyttää kaiken aikaa vain lisääntyvän.

Ruumiillisella puolella lääketiede ja hoidot ovat kuluneen vuosisadan aikana saavuttaneet hämmästyttäviä edistysaskeleita, mutta miksi henkisellä puolella ollaan jouduttu tilanteeseen, jossa ammattiauttajat eivät enää tahdo itsekään jaksaa.

Vuosia on toistettu "suuria viisauksia": " Älä tuomitse! Kuuntele! Ole suvaitsevainen! Älä syyllistä! Elä ja anna muiden elää! Anna aikaa itsellesi! Hoida itseäsi ja itsetuntoasi! Hyväksy itsesi ja muut! Sinulla on lupa rakastaa itseäsi! Älä vertaa itseäsi muihin! Toteuta itseäsi! Älä jätä elämää elämättä! Tyydytä tarpeesi ja halusi! Pura aggressiosi myönteisesti! Harjoita turvaseksiä! Ole vapaa, älä anna turhien sovinnaisuuksien sitoa itseäsi! Erilaisuus on rikkautta! Älä tuomitse! Nauti elämästäsi! Ole myönteinen! Hanki myönteisiä virikkeitä ja kokemuksia! Hakeudu uusiin ja myönteisiin olosuhteisiin!"

Kun hyvät neuvot eivät ole paljon auttaneet, on sentään onnistuttu kehittämään uusia lääkeaineita, joista monet tehoavat kohtalaisen hyvin masennukseen ja pelkoihin ja turvattomuuden tunteisiin. Kiitos näiden lääkkeiden länsimaat ovat joutuneet valtavaan lääkkeiden väärinkäyttöongelman eteen. Vanhat alkoholi ja huumeetkin vain jatkavat voittokulkuaan. Epätoivon kierre jatkuu ja syvenee.

Hengellinen ulottuvuus hoitamatta

Monet ovat alkaneet aavistella, että psykologia ja sen taustalla kummitteleva humanistinen käsitys ihmisestä ei ehkä sittenkään kykene menemään ongelmien ytimeen. Se kyllä yrittää tehdä kaikkensa pahan olon, masennuksen, ahdistusten ja epätoivon, vihan ja aggressiivisten tunteiden hoitamiseksi, mutta tulokset jäävät kovin hetkellisiksi. Ongelmat ovat syvemmällä kuin, mihin psykologian keinot riittävät. Ihmisen hengellinen ulottuvuus on jäänyt hoitamatta. Ihmiset eivät ole saaneet vastausta syvimpiin kysymyksiin: Kuka olen? Mitä varten elän? Mitä tapahtuu kun kuolen? Miten voisin löytää rakastavan sydämen? Miten voisin saada levon omalle tunnolleni, vapauden kalvavasta, aidosta syyllisyydestäni.

Mutta länsimaiselle ihmiselle tuntuu vastenmieliseltä ajatus palata "tiukkapipoisen ja ahdasmielisen" kristinuskon syliin, kun juuri oli päästy vapaaksi kirkon pakkovallasta. Siksi päädyttiin kääntymän idästä kotoisin olevan uususkonnollisuuden puoleen. Sehän näytti tarjoavan hengellisyyttä siinä missä kristinuskokin, mutta ilman Raamatun vaatimaa tuskallista oman vastuun tiedostamisen prosessia, parannusta, oman syyllisyyden aitoa tunnustamista ja ulkopuolisen avun pyytämistä Jumalan Pojan ristinuhriin vedoten. Uususkonnollisuus tarjoaa todellakin uusia ja merkillisiä kokemuksia, mutta yhä useampi on kulkenut sen tien loppuun. Loputonta uusien kokemusten metsästämistä on seurannut käsittämättömän syvää masennusta. Todellisia vastauksia ei sittenkään löytynyt näistä kokemuksista huolimatta.

Nuoret miehet ja perässä myös nuoret naiset ovat havahtuneet siihen, että kristinuskosta saattaisi sittenkin löytyä jotain pysyvää. Siksi he ovat tyhjyyden ja kuoleman kulttuurin keskeltä alkaneet kysellä, löytyisikö kristinuskosta kuitenkin vastaus heidän kaipuuseensa, joka näyttää liittyvän kysymykseen: ”Mikä on elämän tarkoitus?”

Kristillisen sielunhoidon kriisi

Kaikkein huolestuttavinta tilanteessa on kuitenkin se, että kun kristillisen kirkon sisällä on havaittu suunnaton sielunhoidon tarve ja uskonnollisten kokemusten kysynnän selvä lisääntyminen, tarpeeseen on pyritty vastaamaan, mutta ei aidolla evankeliumin julistuksella, vaan ottamalla sielunhoidon puolella täysin rinnoin käyttöön samat psykologian ja eri terapioiden menetelmät kuin maallisellakin puolella. Sekaan on tosin sopivasti lisätty kristillisiä sanoja kuten armo, armollisuus, rakkaus, mutta usein aivan eri merkityksessä kuin missä Raamattu niitä käyttää. Hengellisyyden janoonkaan ei ole pyritty vastaamaan lain ja evankeliumin saarnalla vaan tarjoamalla kristillisiä elämyksiä niin kauniiden liturgioiden kuin rajujen naurukokemusten muodossa.

Kaiken tämän keskellä on sivuutettu tai vähätelty ihmisen varsinaista kysymystä. Ongelmien viimeinen syy on ihmisen synti. Syntiinlankeemuksen seurauksena ihminen on läpeensä synnin turmelema. Jumalansa hyljännyt, epäuskossaan itsensä

kaiken mitaksi korottanut ihminen on turmellut sen Jumalan kuvan, joksi hänet luotiin. Hän on itse vastuussa elämänsä surkeudesta ja ansaitsee syystä iankaikkisen tuomion ja kadotuksen.

Ylpeydessään, itsekorotuksessaan, kateudessaan, itsekkyydessään ja himoissaan ihminen ei ainoastaan ummista silmiään omalle syyllisyydelleen ja vastuulleen, vaan keksii sadat ja tuhannet keinot syyttää elämänsä kurjuudesta sekä Jumalaa että toisia ihmisiä. Tuloksena on suunnaton määrä uhriutumista, sotkuisia ihmissuhteita, vihaa ja kaunaa. Parhaatkaan ihmissuhdetaidot eivät kykene synnin umpisolmuja aukomaan. Syntikysymyksen kykeni ja kykenee käsittelemään vain Jumala Pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa.

Älkää tuomitko!

"Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi. Millä tuomiolla te tuomitsette, sillä teidät tuomitaan, ja millä mitalla te mittaatte, sillä teille mitataan. (1-2)

Jeesuksen kielto tuomita ei tietenkään tarkoita sitä, että uskovat eivät voisi toimia oikeuslaitoksessa tuomareina eikä sitä, etteikö Jeesus itse tule kerran viimeisellä tuomiolla toimimaan oikeuden voimaan saattajana kaikkien ihmisten kohdalla.

Jeesus kieltää tuomitsemisen niin, ettemme saa tulkita ihmisten tekemisiä ja sanoja pahimman mahdollisen mukaan tai johtaa niistä ilkeämielisiä päätelmiä, joita ei voi perustella. Emme saa tuomita rakkaudettomasti, armottomasti, kostonhimoisesti tai halusta vahingoittaa toista. Emme saa arvioida ihmisen tilaa yhden ainoan teon perusteella, emmekä päätellä hänen todellista luonnettaan pelkästään siitä, miten hän kohtelee meitä – sillä omissa asioissamme olemme taipuvaisia olemaan puolueellisia. Emme saa tuomita toisten sydämiä emmekä heidän aikeitaan, sillä sydämen koetteleminen kuuluu yksin Jumalalle. Me emme saa asettua hänen valtaistuimelleen. Emme myöskään saa nimitellä ihmisiä tekopyhiksi tai kadotetuiksi. Mikä oikeus meillä on tuomita toisen palvelijaa? Neuvo ja auta häntä, mutta älä tuomitse.

Tuomitsemisessa on kysymys siitä, että kertoessamme totuuden toiselle samalla vieritämme hänen päälleen myös velvollisuuden kärsiä omien väärien tekojensa rangaistuksen ja seuraukset. Tuomitessamme ihmisiä sälytämme heille uuden taakan, mielestämme ehkä oikeutetun. Mutta uskovalle kristitylle ei ole annettu tuomarin tehtävää. Vain Jumala kykenee tuomitsemaan oikein.

Tuomitseminen, asiallinen kritiikki ja nuhtelu

Asiallisen kritiikin esittäminen ei ole tuomitsemista, kunhan se tapahtuu rakkaudella ja halulla auttaa ihmistä eteenpäin. Jotta viesti menisi perille, on viisasta käyttää niin sanottua hampurilaismenetelmää eli kertoa ensin asianomaiselle arvostavia asioita hänestä itsestään, vasta sitten arvostelu kyseessä olevasta asiasta ja lopuksi vielä tulee korostaa, miten asianomainen ihminen on tärkeä. Kritiikissä tulee olla siksi kysymys asiasta, virheestä tai rikkomuksesta eikä toisen ihmisen ihmisarvosta, joka perustuu siihen, että hän on Jumalan luoma ja Jeesuksen verellä lunastettu ihminen silloinkin, kun hän on toiminut väärin tai tehnyt virheen.

Tuomitsemista ei pidä myöskään sekoittaa synnistä ja sen iankaikkisista seurauksista varoittamiseen tai nuhtelemiseen. Meidän tuomitsemisessamme on kysymys siitä, että me korotamme itsemme Jumalan paikalle ja lankeamme itse ylpeyden

syntiin. Synnistä nuhteleminen ja varoittaminen taas tarkoittaa sitä, että sinä asetut itse Jumalan sanan alle, annat sen, millä toista varoitat osua myös omaan sydämeesi ja etsit toisen iankaikkista parasta silloinkin, kun asianomainen henkilö saattaa loukkaantua tai suuttua Jumalan sanan mukaisesta nuhtelustasi.

Meillä on velvollisuus itkien varoittaa niitä, jotka kulkevat kohti iankaikkista kadotusta, mutta kenelläkään meistä ei ole oikeutta lausua kadotustuomiota toisistamme. Jumala on antanut tuomiovallan vain ja ainoastaan Jeesukselle Kristukselle, hänelle, joka on myös joutunut maistamaan meidän sijastamme kadotuksen tuskaa Golgatan ristillä. Hänelle Ylösnousseelle, joka yksin kykenee meidät ansaitsemastamme kadotuksesta pelastamaan.

Anteeksiantamisen prosessi on välttämätön

Luukkaan rinnakkaiskohdassa Jeesus liittää tuomitsemisen ja anteeksiantamisen toisiinsa: *"Älkää tuomitko, niin ei teitäkään tuomita. Älkää tuomitko ketään syylliseksi, niin ei teitäkään tuomita syyllisiksi. Antakaa anteeksi, niin teillekin annetaan anteeksi."*(Luuk. 6:37) Jos siis joudumme osoittamaan toiselle ihmiselle hänen rikkomuksensa, niin se on tehtävä siinä tarkoituksessa, että saavutamme keskinäisen anteeksiantamuksen.

Anteeksi antaminen ei ole uskovalle jonkinmoinen myönteinen mahdollisuus, jota hän voi jalomielisyydessään osoittaa silloin kuin hän sen tarpeelliseksi katsoo, vaan kysymys on uskossa elämisen perusehdosta. Ellet sinä ole valmis jatkuvasti elämään sellaisessa prosessissa, jossa annat sinua vastaan rikkoneille anteeksi, sinä et itsekään voi saada anteeksi Jumalalta. Ellemme sydämestämme anna anteeksi meitä vastaan rikkoneille, ei meillekään ole mitään anteeksiantamusta Jumalalta, niin kuin Isä meidän rukouskin meille selkeästi kertoo. Mutta tämän prosessin tekee mahdolliseksi se, että Jumala pitää oman anteeksiantavan prosessinsa kaiken aikaa toiminnassa niitä kohtaan, jotka vaeltavat valossa ja totuudessa hänen edessään.

Jos ihminen, jonka synnin osoitit voidaksesi viestittää hänelle myös anteeksiantamuksen, kieltää syyllisyytensä, ei suostu valoon eikä ota vastaan sinun armahtavaisuuttasi, niin siinäkään tapauksessa Herra ei anna meille mitään muuta tietä kuljettavaksemme kuin hänen anteeksiantamisensa ja hänen vääryytensä kipeiden seurausten kantamisen tien. Armahtavaisuuden tulee siis ulottua myös niihin, jotka eivät halua parannusta elämässään tehdä. Juuri kärsivällinen armahtavaisuus on se, joka voi lopulta kuitenkin taivuttaa asianomaisen parannukseen ja omistamaan Jumalan armon.

Joku saattaa nyt kysyä: ”Eikö sekin ole ihmisten tuomitsemista, jos heidän luokseen mennään ja kerrotaan, mitä väärää he ovat tehneet meille ja ilmoitetaan, että annamme heille anteeksi ja ollaan valmiit kärsimään vääryyden seuraukset omissa nahoissa. Eikö oikeampi tapa olisi vain sanoa, että annan kaiken anteeksi toiselle?” Jos tyydymme epämääräisiin klimppi anteeksipyyntöihin käsittelemättä itse asiaa, joka on keskinäisissä suhteissamme vialla, sovintoa ei yleensä synny. Asiat jäävät edelleen kaivertamaan ja nostetaan seuraavassa hankalammassa tilanteessa yleensä jälleen pintaan. Kyllä meidän on vaellettava valkeudessa, totuudessa, jos mielimme elää yhteydessä toistemme ja Jumalan kanssa. Vain valossa Jeesuksen veri pääsee puhdistamaan sydämemme kaikesta synnistä.

Jos on mahdollista ja jos se teistä riippuu, eläkää rauhassa kaikkien ihmisten kanssa. Älkää itse kostako, rakkaani, vaan antakaa sijaa Jumalan vihalle, sillä on kirjoitettu: "Minun on kosto, minä maksan takaisin, sanoo Herra." (Room. 12:18-19)

Katkeruus - hirsi silmässä

Kuinka näet roskan veljesi silmässä, mutta et huomaa hirttä omassa silmässäsi? Tai kuinka voit sanoa veljellesi: 'Anna minun ottaa roska silmästäsi', kun omassa silmässäsi on hirsi? Sinä tekopyhä! Ota ensin hirsi omasta silmästäsi, niin sitten näet ottaa roskan veljesi silmästä. (3-5)

Synneissä on aste-eroja: jotkut synnit ovat vain kuin roskia, toiset kuin hirsiä, jotkut kuin hyttynen, toiset kuin kameli. Tämä ei tarkoita, että mikään synti olisi vähäpätöinen – sillä ei ole olemassa mitään ”pientä” Jumalaa, jota vastaan voisi tehdä syntiä. Jos kyseessä pieni tai suuri rikkomus, molemmat ovat vaarallisia, emmekä voi olla rauhassa, ennen kuin molemmat on poistettu.

Omien syntiemme tulisi näyttää meistä suuremmilta kuin samat synnit toisissa ihmisissä. Se, mitä rakkaus kehottaa kutsumaan vain tikuksi veljemme silmässä, on todellisen parannuksen valossa nähtävä hirtenä omassa silmässämme. Toisten syntejä tulee siis lieventää, mutta omia syntejämme on pidettävä vakavampina.

Katkeruus ja tuomiomieli

Katkeruus, tuo kateuden ja ylpeyden yhdessä piikiven kovaksi kovettama viha niin toisia ihmisiä kuin Jumalaa ja itseään kohtaan, on tärkein yksittäinen syy alkoholismiin, masennukseen, avioeroihin, lasten ja vanhempien välisiin kuiluihin, rikollisuuteen, epätoivoisiin tekoihin ja kaikkinaiseen toivottomuuteen, hivuttavaan pelkoon, vainoharhaisuuteen ja sotiin. Katkeruudessa on kysymys siitä, että ihminen julistautuu muiden tuomariksi ja päättää, että hänellä on oikeus olla antamatta anteeksi.

Katkera ihminen on iloton, onneton, yksinäinen valheen vanki. Hän on sokea, ei näe todellisuutta oikein. Hänellä on hirsi silmässään, kun hän yrittää ottaa toisten silmistä roskia. Häneltä puuttuu lepo, rauha ja rakkaus elämästään. Yhdelläkään, joka ei tunnusta katkeruuden ja anteeksiantamattoman mielensä syntiä, pyydä sitä anteeksi Jeesuksen uhriveren tähden ja päätä ryhtyä antamaan anteeksi toisille ihmisille, ei ole oleva myöskään anteeksiantamusta Jumalalta. Kristinuskon taakseen jättänyt Suomi on hukkumassa omaan katkeruuteensa.

Katkeruus on erittäin tehokas suurennuslinssi. Kun joku tekee väärin katkeraa ihmistä kohtaan, linssi suurentaa asian monikymmenkertaiseksi. Mutta jos sama ihminen tekee hyvää katkeralle, linssi estää sen täysin pääsemästä näkökenttään. Katkera ihminen uhriutuu helposti. Katkeruus leviää kuin syöpä ja alkaa kohdistumaan muihinkin kuin alkuperäiseen kohteeseensa. Katkera alkaa nähdä kaiken katkeruuden linssin läpi ja hänestä kehittyy erittäin tarkkasilmäinen muiden tuomitsija. Kaikkiin omiin synteihinsä katkera ihminen suhtautuu vähätellen tai jopa täydellä sokeudella.

Jeesus lupaa kuitenkin, että katkeruudesta ja anteeksiantamattomasta mielestä voi päästä vapaaksi. Se tapahtuu siten, että ihminen suostuu näkemään katkeruutensa omana syntinään, joka on suurempi kuin ne synnit, joiden uhriksi hän on joutunut.

Taivuttuaan parannukseen omasta katkeruudestaan ja saatuaan sen anteeksi Jeesuksen Golgatalla vuodatetun sovintoveren tähden, ihmisen on mahdollista nähdä itsensä ja toiset oikein ja käydä sitten rakentavasti käsittelemään ongelmia ihmissuhteissa.

Tuomio on näet armoton sille, joka ei ole osoittanut laupeutta. Laupeus saa tuomiosta riemuvoiton. (Jaak. 2:13)

Ei helmiä sioille

Älkää antako koirille sitä, mikä on pyhää, älkääkä heittäkö helmiänne sikojen eteen, etteivät ne tallaisi niitä jalkoihinsa ja kääntyisi raatelemaan teitä." (6)

Jeesus antaa tässä yleisen ohjeen nuhtelemiseen liittyen. Uskovina meidän tulee vihata syntiä niin omassa kuin muidenkin elämässä ja tarvittaessa nuhtelemalla varoittaa siitä, mutta sen tulee tapahtua harkitusti. Meidän ei tule tarjota paatuneille pilkkaajille neuvoja, ohjeita tai nuhteita puhumattakaan lohdutuksesta. Heille siitä ei ole mitään hyötyä, vaan he ainoastaan ärsyyntyvät ja raivostuvat meihin. Nuhteet tulkitaan herjauksiksi, kuten lainopettajat tekivät Jeesuksen nuhdellessa fariseuksia: *”Voi teitä! Te olette kuin merkitsemättömät haudat, joiden päällä ihmiset tietämättään kävelevät. Silloin eräs lainoppineista vastasi hänelle: "Opettaja, noin puhuessasi sinä häpäiset myös meitä."* (Luuk. 11:44-45).

Jos ihmiset paatuvat sanan edessä, niin kuin juutalaiset apostolinen aikana, niin meidän tehtävämme on kääntyä pois ja mennä muiden luokse julistamaan sanaa: *Nähdessään kansanjoukot juutalaiset tulivat kiihkoa täyteen ja väittelivät Paavalin puheita vastaan ja pilkkasivat. Silloin Paavali ja Barnabas puhuivat rohkeasti: "Teille oli Jumalan sana ensiksi puhuttava, mutta koska te työnnätte sen luotanne ettekä pidä itseänne iankaikkisen elämän arvoisina, me käännymme pakanoiden puoleen.”* (Ap.t. 13:45-46)

Kaste ja ehtoollinen ovat myös uskovien elämän helmiä eikä niitä saa siksi antaa niille, jotka eivät usko tai halua taipua parannukseen synneistään. Vastaavasti uskosta osattomien on mahdoton ymmärtää hengellisen elämän syviä kokemuksia. Meidän tulee toki todistaa kaikille ja kertoa, miten Jeesus meidät pelasti, mutta vasta Pyhä Henki voi tehdä pelastumattomalle ymmärrettäväksi uskonelämään liittyviä iloja ja kipuja: *Sielullinen ihminen ei ota vastaan sitä, mikä on Jumalan Hengestä, sillä se on hänelle hullutusta, eikä hän voi sitä ymmärtää, koska sitä on tutkittava hengellisesti.* (1. Kor. 2:14) Uskova elää avoimesti maailman ihmisten edessä, seurakunta ei ole sisäpiiri eikä salaseura, mutta silti helmiä ei pidä heittää sioille, jotka eivät kykene tai halua ymmärtämään evankeliumin salaisuutta.

Oka Toshiakin todistus

Etsikää ennen kaikkea Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan, niin teille annetaan lisäksi myös kaikki tämä. (Matt. 6:33)

Tämä Raamatun kohta oli ripustettu sielunhoitoterapeutin toimiston seinälle, kun 33 -vuotiaana sain toimia hänen avustajanaan. Siitä lähtien tuo Herran sana on toiminut liikkeelle panevana voimanani.

Aloin käydä kirkossa 33 vuoden iässä. Siihen antoi kimmokkeen se, mitä vuoden kestäneellä sielunhoito kurssilla eräs lääkäri totesi: ”Kun teen terapiatyötä, olen törmännyt lukuisia kertoja tilanteeseen, jossa en kykene auttamaan ihmistä pitemmälle. Itse asiassa en olisi omassa voimassani kyennyt tätä työtä jatkamaankaan, mutta saan aina voimaa Jumalalta. Jumala on kaikkein parasta.”

Mietin silloin, millainen se henkilö on, joka panee tuon lääkärin jatkamaan sielunhoitoa. Opiskeluaikana olin hyvin kiinnostunut buddhalaisuudesta, mutta ajattelin, että ehkäpä kristinusko saattaisi olla ihan hyvä vaihtoehto antamaan minulle vihjeen siitä, miten saisin ratkaisun tuskaani, jota en kyennyt sanoiksi ilmaisemaan.

Valmistuttuani yliopistosta 23 vuotta vanhana vietin kolme vuotta omaan huoneeseeni sulkeutuneena (*hikikomori*). Joko nukuin tai pelasin pelejä. Pakenin osallistumista elämään, jossa olisin ollut kosketuksessa muiden ihmisten kanssa. Muistikuvani tuolta ajalta ovat hämärät, koska niiden ajattelukin on tuskallista. Olin täynnä vihaa siksi, että en kyennyt sopeutumaan yhteiskuntaan. Koin olevani täysin arvoton, jonka kuuluisi vain kadota olemattomiin.

Ylitettyäni 26 vuoden iän ryhdistäydyin hylkäämällä ajatuksen töihin menosta. Sen jälkeen uskalsin jälleen mennä ulos. Aloin harrastaa liikuntaa ja Japanin kansallisen radioyhtiön lukiotason kursseja. Oli toisaalta mukava yrittää tehdä jotain, mutta 70% ajastani kului turhuuden ja mitään saamattomuuden vallassa.

29 -vuotiaana aloin toimia vapaaehtoisena keskuksessa, jossa kokoontui koulunkäynnistä kieltäytyneitä ja koteihinsa syrjäytyneitä (*hikikomori*). Ensi kertaa kuuteen vuoteen olin jälleen kosketuksessa muitten ihmisten kanssa. Ensimmäisenä vuonna minulla ei ollut vaikeuksia ihmissuhteissa, koska otin harjoittelijan asenteen. Mutta sitten jouduin pikku hiljaa törmäyskurssille keskuksen henkilökunnan kanssa, koska toimintatapoja ei selitetty johdonmukaisella tavalla.

Ollessani 32 -vuotias vetäydyin pois tästä koulukieltäytyjien ja syrjäytyneiden keskuksesta, koska siellä itse kukin halusi välttää sotkeutumista toistensa asioihin. Sellainen vapaus oli toisaalta mukavaa, mutta koin sen piittaamattomuutena. Totesin, että minunlaisista ongelmista kärsivät eivät siellä löydä ratkaisua. Minun ongelmani oli se, mistä löytyisi elämälleni mielekkyys.

Niin sitten 33 -vuotiaana aloin käydä kirkossa ja minut kastettiin 35 vuoden iässä. Nyt olen 36 ja Jumalan johdatuksesta opiskelen nyt Raamattukoulussa.

En kykene työskentelemään normaalissa yhteiskunnassa. Siinä minun on pakko pitää itseäni yhteiskunnallisena ”nollana”. Se on asia, jolle en voi mitään. Vaikka sanotaan, että ei pidä vertailla itseään muihin, se on minulle mahdotonta.

Yhteiskunnallisena ”nollana” perustava itsetuntoni on kielteinen. Elän siis maailmassa, jossa ”en ole OK.” Toisaalta samaan aikaan maailmaani kuulu se, että muut – erilaiset kuin minä – ovat okei. Kun nämä kaksi maailmaa yrittää yhdistää, niin päädytään tilaan, joka on tyypillinen syrjäytymisessä ja eristäytymisessä.

Jumalan silmissä tällainen yhteiskunnallinen ”nolla” on vielä suuremmassa määrin ”nolla”. Mutta Jumala onkin armossaan runsas ja uskovalle hellasydäminen. Hän lukee vanhurskaaksi syntinsä tunnustavan, niin Jumalan silmissä olen jopa 100 pisteen arvoinen. (Japanissa 100 pistettä on täydet pisteet eli suomalainen kymppi). Syntien tunnustaminen on minunlaiselleni arvottomalle luonnollinen asia.

Vaikka olen edelleen yhteiskunnallisesti nolla, silti Jumala antoi minulle 100 pistettä ja siksi voin ajatella elämää hyvänä asiana. Saan katsella peiliin ja harjoitella uutta itsetuntoa: ”Olet rakastettu”. Siksi elämä ei ole enää tyhjää ja tarkoituksetonta. Vaikka en voikaan väittää olevani täysin vapaa yhteiskunnallisen nollan tunnoista, Jumala on antanut minulle merkityksen ja arvon, jotka saan tuntea hyvänä todellisuutena.

On onnellista saada etsiä Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan. Jumala edelleen varustaa minua kulkemaan uskon tietä. On Jumalan työtä, että pastori pariskunta suositteli minulle Raamattukoulua. Jumala myös valmisti minut ottamaan sen luontevasti vastaan. Myös se, että olen sopeutunut hyvin Raamattukouluun, on Jumalan työtä.

Heti, kun yritän omin voimin kulkea, täyttää sydämeni tyhjyyden tunne. Siksi minulle on välttämätöntä etsiä Jumalaa elämässäni. Jumalalta saatu 100 on minulle ehdottoman tarpeellinen. Raamattukoulun opetuksessa minulle on uskonoppi vielä vaikeaa, mutta toivon voivani ymmärtää evankeliumin oikein. Rukoilen, että saisin syvemmän pelastusvarmuuden ja selkeän kutsumuksen. (2016)

Raamattukoulun jälkeen Oka opiskeli Tokion teologisessa seminaarissa ja sieltä valmistuttuaan työskentelee eräässä Okayaman läänin seurakunnassa. (2025)

Entä sinä?

Psykologia ei kyennyt antamaan Okalle vastausta kysymykseen, mikä on elämän tarkoitus. Evankeliumi Jeesuksesta syntien sovittajana ja Jumalan armon vastaanottaminen uskossa itsessään täysin mahdottomana oli vastaus. Samalla Oka, joka oli aina vertaillut itseään muihin ja tuominnut sillä sekä muut että itsensä, sai vastauksen.

Meille, jotka tuomitsemme toisia ja tulemme muiden tuomitsemiksi, Jumalan menetelmä on suostua hänen edessään syntisiksi ja tuomituksi. Kun totuuden itsestämme tuntien ja tunnustaen pyydämme Jeesukselta armoa, saame syntimme anteeksi Golgatalla suoritetun sovituksen perusteella ja uuden elämän Herra johdatuksessa ja hallinnassa. Siinä meillä ei ole enää varata tuomita toisia, kun tunnustamme omat syntimme, ja saamme kulkea tietä, jolla voimme rakentaa sovintoa myös toisten ihmisten kanssa. Herra kutsuu sinua luokseen!